

บทความวิจัย
เรื่อง การศึกษาการรวบรวมพยานหลักฐาน
คดีฆาตกรรม นายปรีณะ สัพฒนะพันธ์ (อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดยศธ)

พันตำรวจโท พงษ์เทพ จันทร์เจริญ*

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยเรื่องนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการรวบรวมพยานหลักฐานในชั้นพนักงานสอบสวน ในคดีฆาตกรรมนายปรีณะ สัพฒนะพันธ์ (อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดยศธ) ซึ่งเป็นคดีอุกฉกรรจ์และสะเทือนขวัญประชาชนอย่างมาก เนื่องจากผู้ตายเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ทั้งเป็นคดีที่ลับซับซ้อนมีการจ้างวานฆ่า ฆ่าอำพราง มีผู้ร่วมกระทำผิดหลายคน แต่ไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์ขณะเกิดเหตุ พนักงานสอบสวนได้สอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานจนกระทั่งเสนอศาลออกหมายจับและจับกุมผู้กระทำผิดมาดำเนินคดีสุดท้ายศาลได้ลงโทษประหารชีวิตจำเลยในเวลาต่อมา เป็นการศึกษาถึงพยานหลักฐานที่ศาลรับฟังในการพิสูจน์ความผิดหรือบริสุทธิ์ของจำเลย การใช้ดุลยพินิจวินิจฉัยชี้ว่าพยานหลักฐานของศาลและวางแนวทางการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานในคดีประเภทนี้

ผลการศึกษาวิจัยพบว่า พยานหลักฐานที่พนักงานสอบสวนรวบรวมมาไม่ว่าพยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุภายใต้บังคับประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 ที่ว่า “.....ต้องเป็นพยานชนิดที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบประการอื่น.....” ศาลรับฟังทั้งสิ้นส่วนการใช้ดุลยพินิจวินิจฉัยชี้ว่าพยานหลักฐานของศาล นั้น พบว่าศาลใช้หลักค้นหาความจริง หลักเหตุผลทั่วไป หลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ และหลักเหตุผลทางจิตวิทยา นอกจากนี้การวางแนวทางการสอบสวนรวบรวมพยานหลักฐานนั้น การตรวจจุดเกิดเหตุและบริเวณใกล้เคียง ต้องกระทำเป็นทีม มีแพทย์ทางนิติเวชและเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานเข้าร่วม มีการใช้เครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ในการค้นหาร่องรอยพยานหลักฐาน ทั้งต้องมีการระวังสถานที่เกิดเหตุอย่างต่อเนื่อง เพราะอาจต้องตรวจสถานที่เกิดเหตุหลายครั้ง และต้องไปสืบค้นพยานหลักฐานในที่อื่นๆ เช่น ที่บ้านพัก ที่ทำงาน ยานพาหนะของผู้ต้องสงสัย เป็นต้น มีการตรวจสอบคำให้การผู้ต้องหาว่าเชื่อถือได้เพียงใด มีการนำพยานหลักฐานทางนิติเวชและนิติวิทยาศาสตร์มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด มีการจำลองสถานการณ์ และการสอบสวนที่ให้เป็นหมู่คณะย่อมทำให้คดีคืบหน้า น่าเชื่อถือ และประสบผลสำเร็จอย่างดียิ่ง

*อาจารย์ (สบ 3) กลุ่มงานคณาจารย์ คณะตำรวจศาสตร์ โรงเรียนนายร้อยตำรวจ

ที่มาและความสำคัญของปัญหา

การรวบรวมพยานหลักฐาน ซึ่งประกอบด้วย พยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ เป็นหัวใจสำคัญของการสอบสวน ซึ่งพนักงานสอบสวนมีหน้าที่ในการรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริง หรือพิสูจน์ความผิด เพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(11)¹ พนักงานสอบสวนจะต้องใช้หลักการสืบสวนในการแสวงหาข้อเท็จจริง และหลักฐานเพื่อทราบรายละเอียดแห่งความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(10)² ในการรวบรวมพยานหลักฐานนั้น ตามหลักกฎหมายต้องเป็นพยานหลักฐานซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่า จำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ และต้องเป็นพยานหลักฐานชนิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวง หรือโดยมิชอบประการอื่นจึงจะรับฟังเป็นพยานหลักฐานในคดีได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226³ แต่จะให้ศาลลงโทษจำเลยได้นั้น พนักงานสอบสวนจะต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้มีน้ำหนักรับฟังถึงระดับที่ศาลแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดเกิดขึ้นจริง และจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น โดยศาลจะต้องใช้ดุลยพินิจในการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานลงโทษจำเลย แต่ถ้าศาลมีความสงสัยตามสมควรว่า จำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้กับจำเลย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227⁴ ดังนั้น พนักงานสอบสวนจึงต้องรวบรวมพยานหลักฐานให้ได้ถึงระดับปราศจากข้อสงสัยเพื่อที่จะให้ศาลใช้ดุลยพินิจชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานลงโทษจำเลย

แต่จากการศึกษาค้นคว้าจากตัวบทกฎหมาย เอกสารทางวิชาการ บทความ และงานวิจัยต่างๆ ยังไม่พบว่า มีการบัญญัติหรือบันทึกไว้ชัดเจนถึงการรวบรวมพยานหลักฐานแบบใด ที่จะเป็นพยานหลักฐานที่ศาลจะรับฟังและมีน้ำหนักมากเพียงใดเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลย คงมีเพียงบัญญัติในกฎหมายให้ศาลใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานแล้วลงโทษจำเลยเท่านั้น ดังนั้นพนักงานสอบสวนจะรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลยได้ตามวัตถุประสงค์ของการสอบสวนจะต้องศึกษาจากคำพิพากษาของศาลจึงจะสอดคล้องกับการรับฟังพยานหลักฐานและการใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลย

¹ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(11) “การสอบสวน” หมายความว่า การรวบรวมพยานหลักฐานและการดำเนินการทั้งหลายอันตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ ซึ่งพนักงานสอบสวนได้ทำไปเกี่ยวกับความผิดที่กล่าวหา เพื่อที่จะทราบข้อเท็จจริงหรือพิสูจน์ความผิดและเพื่อจะเอาตัวผู้กระทำความผิดมาฟ้องลงโทษ

² ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 2(10) “การสืบสวน” หมายความว่า การแสวงหาข้อเท็จจริงและหลักฐานซึ่งพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจได้ปฏิบัติไปตามอำนาจและหน้าที่ เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน และเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด

³ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 “พยานวัตถุ พยานเอกสาร หรือพยานบุคคลซึ่งน่าจะพิสูจน์ได้ว่าจำเลยมีผิดหรือบริสุทธิ์ ให้อ้างเป็นพยานหลักฐานได้ แต่ต้องเป็นพยานชนิดที่ไม่ได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกลวงหรือโดยมิชอบประการอื่น และให้สืบตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้หรือกฎหมายอื่นอันว่าด้วยการสืบพยาน

⁴ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 “ให้ศาลใช้ดุลยพินิจชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานทั้งปวง อย่าพิพากษาลงโทษจนกว่าจะแน่ใจว่ามีการกระทำความผิดจริงและจำเลยเป็นผู้กระทำความผิดนั้น เมื่อมีความสงสัยตามสมควรว่าจำเลยได้กระทำความผิดหรือไม่ ให้ยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้จำเลย”

ผู้วิจัยเห็นว่าคดีฆาตกรรมนายปรีณณะลีพัฒนาพันธ์อดีตผู้ว่าราชการจังหวัดยโสธรเป็นคดีอุกฉกรรจ์ และสะท้อนขวัญประชาชนเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากผู้ตายเป็นข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ ระดับสูง (ระดับ 10) เป็นถึงผู้ว่าราชการจังหวัด ยังถูกฆ่าถึงแก่ความตาย และคดีนี้เป็นคดีที่สลับซับซ้อน มีการจ้างวานฆ่าอำพราง มีการกระทำเป็นกระบวนการ ผู้ร่วมกระทำผิดมีหลายคน แต่คดีนี้ไม่มีผู้ใดเห็นเหตุการณ์ขณะกระทำผิด แต่พนักงานสอบสวนได้รวบรวมหลักฐานจนกระทั่งจับกุมผู้กระทำความผิดได้จนทำให้ศาลลงโทษประหารชีวิตจำเลย ถือได้ว่าเป็นการรวบรวมหลักฐานถึงระดับปราศจากข้อสงสัย จึงเหมาะสมอย่างยิ่งที่จะศึกษาค้นคว้าวิธีการรวบรวมพยานหลักฐาน เพื่อนำมาเป็นกรณีศึกษาเป็นหลักในการรวบรวมพยานหลักฐานกับพนักงานสอบสวนและผู้สนใจที่จะศึกษาค้นคว้าเป็นแบบอย่างได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาพยานหลักฐานที่ศาลใช้รับฟังในการพิสูจน์ความผิด หรือความบริสุทธิ์ของจำเลย
2. เพื่อศึกษาการใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาลในการลงโทษจำเลย
3. เพื่อวางแนวทางการสอบสวนโดยใช้การรับฟังและการใช้ดุลยพินิจวินิจฉัย การชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานจากกรณีศึกษาเรื่องนี้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบพยานหลักฐานที่ศาลใช้รับฟังในการพิสูจน์ความผิด หรือความบริสุทธิ์ของจำเลย
2. ทำให้ทราบการใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาลในการลงโทษจำเลย
3. ได้รูปแบบ (Model) หรือวิธีการที่ศาลใช้รับฟังและวินิจฉัยชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานลงโทษจำเลย
4. ได้ตัวแบบที่ดีในการรวบรวมพยานหลักฐานของพนักงานสอบสวนในการทำสำนวนการสอบสวนคดีอื่นๆ ต่อไป
5. นำหลักการและเหตุผลมาวางเป็นระเบียบหรือข้อบังคับให้พนักงานสอบสวนปฏิบัติในการทำสำนวนสอบสวน

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงวิเคราะห์เอกสารและเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยแบ่งเป็น 4 ระยะ ดังนี้
ระยะที่ 1 ศึกษาตัวบทกฎหมาย คำอธิบายกฎหมาย วิเคราะห์งานวิจัยและวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับการรวบรวมพยานหลักฐานในการรับฟังและการใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยาน
ระยะที่ 2 วิเคราะห์ข้อมูลจากสำนวนการสอบสวน คำฟ้องของพนักงานอัยการ คำพิพากษาศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา .
ระยะที่ 3 สัมภาษณ์พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน รวมทั้งเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานตรวจสถานที่เกิดเหตุ แพทย์ผู้ทำการชันสูตรพลิกศพและผ่าศพ และเจ้าหน้าที่เครือข่ายการสื่อสารทางโทรศัพท์

ระยะที่ 4 สังเคราะห์ข้อมูลและกำหนดแนวทางการรับฟังและการใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนัก พยานหลักฐานของศาลในการลงโทษจำเลย

อภิปรายผล

จากการศึกษาสำนวนการสอบสวน คำฟ้องของพนักงานอัยการ คำพิพากษาศาลอาญา ศาลอุทธรณ์ ศาลฎีกา และคำสัมภาษณ์เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวน เจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน แพทย์ผู้ทำการชันสูตรพลิกศพและผ่าศพ และพนักงานสอบสวน สรุปข้อมูล พบว่า

1. พยานหลักฐานที่ศาลรับฟังในการพิสูจน์ความผิดและความบริสุทธิ์ของจำเลยนั้น

ศาลรับฟังพยานหลักฐานที่โจทก์นำสืบอันได้แก่ พยานบุคคล พยานเอกสาร และพยานวัตถุ ที่พนักงานสอบสวนรวบรวมแล้วนำมาเชื่อมโยงเพื่อ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานลงโทษจำเลย โดยพบว่า ศาลรับฟังพยานหลักฐานที่พบในที่เกิดเหตุ รายงานชันสูตรพลิกศพ รายงานการตรวจศพ รายงานการตรวจพิสูจน์หลักฐาน พยานหลักฐานอื่นที่พนักงานสอบสวนรวบรวมนั้น ศาลรับฟังทั้งสิ้น

สำหรับพยานฝ่ายจำเลยที่ 1 ถึง ที่ 4 ไม่ให้การในชั้นสอบสวน แต่เบิกความในศาล อ้างสถานที่อยู่ แต่ศาลก็เห็นว่าจากสถานที่อยู่มาซึ่งที่กระทำผิดสามารถกลับมาได้ในเวลาที่กระทำความผิด จึงไม่เชื่อพยานหลักฐานฝ่ายจำเลย เชื่อพยานหลักฐานฝ่ายโจทก์

2. ศาลใช้ดุลยพินิจ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานลงโทษจำเลย นั้น

ผู้วิจัยพบว่าศาลใช้หลักการค้นหาความจริง หลักเหตุผลทั่วไป หลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ และเหตุผลทางจิตวิทยานำมาเชื่อมโยงในการ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยาน เห็นว่าพยานหลักฐานรับฟังถึงระดับปราศจากข้อสงสัยแล้วจึงลงโทษจำเลยดังนี้

1) หลักค้นหาความจริง

จากคำพิพากษาพบว่าศาลรับฟังพยานหลักฐานทั้งฝ่ายโจทก์และจำเลยซึ่งต้องเป็นพยานหลักฐานที่เกิดขึ้นที่มีได้เกิดขึ้นจากการจงใจ มีคำมั่นสัญญา ชูเชิญ หลอกหลวง หรือโดยมิชอบประการอื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 226 และการค้นหาความจริงนั้นต้องค้นหาอย่างละเอียด เพื่อให้ได้ความจริง ปรากฏต่อศาล ดังเช่น

(1) พบว่าเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน และพนักงานสอบสวนได้พยายามเก็บรวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุอย่างละเอียดเมื่อพบศพ โดยได้เก็บร่องรอยเส้นผม เส้นขน ลายนิ้วมือแฝง ลูกกระสุน คราบโลหิตของผู้ตาย ตลอดจนค้นหาคราบโลหิตในห้องน้ำและอ่างล้างหน้า แต่ไม่พบคราบโลหิต

(2) พบว่าพนักงานสอบสวนได้ไปค้นหาความจริงที่สถาบันนิติเวชวิทยา ในวันรุ่งขึ้นทันทีหลังจากวันการเกิดเหตุจึงได้ทราบจากแพทย์ว่า พบเศษอาหารในกระเพาะอาหารที่ยังย่อยไม่หมด แพทย์ให้ข้อมูลว่า ผู้ตายตายหลังจากรับประทานอาหารมาแล้ว 2-3 ชั่วโมง พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนได้ไปค้นหาสถานที่และบุคคลที่รับประทานอาหารด้วยในทันที ทำให้ทราบว่า

เวลา 10.30 น. ของวันที่ 4 มีนาคม 2544 ได้เดินทางไปพบกับ น.ส.เบญจวรรณฯ ที่อาคารชุดในซอย สุขุมวิท 36 และร่วมรับประทานอาหารตรงกับที่พบในกระเพาะผู้ตาย รับประทานอาหารเสร็จเวลา ประมาณ 14.00 น. และผู้ตายเดินทางจากที่อาคารชุด เวลาประมาณ 15.00 น. ทำให้คำนวณเวลาเกิดเหตุ ได้คือ เวลาประมาณ 17.00 น.

(3) พบว่าพนักงานสอบสวนได้ค้นหาความจริง เห็นว่า การฆ่าโดยการปาดคอ เชือด และแทงตัดเส้นเลือดใหญ่ผู้ตาย บริเวณลำคอ เลือดจะต้องพุ่งแรงมาก เชื่อว่าคนร้ายจะต้องเปื้อนเลือด ผู้ตายและต้องมีการชำระล้างเลือด จึงร่วมกับเจ้าหน้าที่ตำรวจกองพิสูจน์หลักฐานทำการตรวจที่เกิดเหตุ อีกครั้ง ทั้งห้องผู้ตายและห้องต้องสงสัยชั้นเดียวกับผู้ตาย ทำให้ความจริงปรากฏเพิ่มเติมว่า ที่อ่างล้างหน้า ในห้องนอนของผู้ต้องหาที่ 2 และ ที่ 3 ที่ 4 และลูกกุญแจมีคราบโลหิต แต่มีปริมาณน้อย ไม่สามารถตรวจ ดี เอ็น เอ เปรียบเทียบกับผู้ตายได้ แต่เมื่อถอดท่อน้ำทิ้งใต้อ่างล้างหน้าห้องน้ำของห้องพักผู้ต้องหาที่ 2 พบคราบสกปรกสีน้ำตาล นำมาทดสอบเบื้องต้น พบคราบโลหิตติดอยู่จึงนำไปตรวจพิสูจน์หาสารพันธุกรรม ตรงกับผู้ตายจึงเป็นหลักฐานสำคัญประการหนึ่ง ยืนยันการกระทำความผิดของผู้ต้องหาที่ 2 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พนักงานสอบสวนมีความละเอียดรอบคอบ มีการพยายามค้นหาความจริงอย่างดียิ่ง

(4) พบว่าการค้นหาความจริง ของพนักงานสอบสวนโดยตั้งสมมุติฐานเชื่อว่า น่าจะมี พยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดที่บ้านผู้ต้องหาที่ 2 จึงนำหมายค้น ไปทำการค้นบ้านผู้ต้องหาโดย ละเอียด พบเศษกระดาษจำนวน 5 แผ่นในถังขยะภายในห้องทำงานผู้ต้องหาที่ 2 โดยแผ่นหนึ่งเป็นแผ่นผัง ห้องพักที่เกิดเหตุ และห้องพักผู้ต้องหาที่ 2 กับพวกที่ถูกขย้ำทิ้งแล้ว ซักถามผู้ต้องหาที่ 2 ยอมรับว่าเป็น ผู้เขียนแผ่นผังดังกล่าวจริงหลังเกิดเหตุ เพื่อเสนอผู้บังคับบัญชา จึงยึดไว้เป็นของกลาง ซึ่งต่อมาในชั้นศาล ผู้ต้องหาที่ 2 ได้เบิกความต่อศาลว่า ได้เขียนแผ่นผังด้วยปากกาแต่ความจริงเป็นดินสอ ศาลจึงเห็นว่า พยานหลักฐานนี้ศาลไม่รับฟังใช้เป็นพยานหลักฐานอ้างอิงของผู้ต้องหาที่ 2 ดังนั้นพยานหลักฐานดังกล่าว จึงกลายเป็นหลักฐานฝ่ายโจทก์ เชื่อว่า ผู้ต้องหาที่ 2 ทำขึ้นเพื่อวางแผนฆ่าผู้ตายก่อนเกิดเหตุ นอกจากนี้ เจ้าหน้าที่ตำรวจยังพบร่องเท้าเปื้อนเลือด 1 คู่และพบแป้นเบรกของรถยนต์ฮุซุ ทูรปเปอร์ เปื้อนเลือด จึงยึดไว้เป็นของกลางเพื่อทำการตรวจพิสูจน์เปรียบเทียบ ดี เอ็น เอ ต่อไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนได้ใช้วิธีการค้นหาความจริงในการตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ อย่างละเอียด รอบคอบ

(5) พบว่าเมื่อผู้ต้องหาที่ 1 รับสารภาพว่า ได้ใช้อาวุธปืนยิงผู้ตายเอาแหวนของผู้ตาย ไปขายที่ร้านในห้างเดอะมอลล์บางกะปิ นำมีดที่ฆ่าผู้ตายและโทรศัพท์มือถือผู้ตายไปทิ้งถังขยะบริเวณหน้า ห้างเดอะมอลล์บางกะปิ พนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนได้ติดตามหาพยานหลักฐานนั้น ทันทีจึงได้พบแหวนผู้ตายที่ผู้ต้องหาที่ 1 นำไปขาย พบอาวุธปืนที่บ้านผู้ต้องหาที่ 1 จริงตามคำรับสารภาพ ส่วนมีดได้ติดตามไปยังที่ถังขยะเทศบาล สอบถามเจ้าหน้าที่เก็บขยะ แต่ไม่มีผู้ใดพบเห็นแต่อย่างไร ซึ่งแสดงให้เห็นว่าพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนได้ใช้วิธีการค้นหาความจริงในการค้นหา พยานหลักฐานที่กล่าวอ้างในการกระทำผิดอย่างเต็มความสามารถ .

(6) พบว่าเจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนทราบว่าผู้ต้องหาที่ 3 นารถยนต์อีซูซุ ทรูปเปอร์ เป็นพาหนะพาภริยาของผู้ต้องหาที่ 2 ไปที่วัดแห่งหนึ่งในจังหวัดสุรินทร์ จึงได้เดินทางไปสืบสวนที่วัดดังกล่าวทราบว่า ภริยาผู้ต้องหาที่ 2 นำเสื้อจำนวน 3 ตัวไปถวายวัด จึงได้ยึดมาเป็นของกลางและส่งตรวจพิสูจน์พบคราบโลหิตติดอยู่ที่เสื้อจำนวน 1 ตัว แต่มีปริมาณน้อยไม่สามารถตรวจเปรียบเทียบ ดี เอ็น เอ ได้ เสื้ออีกตัวหนึ่ง ไม่สามารถตรวจยืนยันว่าเป็นคราบโลหิตของมนุษย์หรือไม่ และอีกตัวหนึ่งไม่พบคราบโลหิตแต่อย่างใด นอกจากนี้เจ้าหน้าที่ฝ่ายสืบสวนได้สอบถามเจ้าของอู่ซ่อมรถที่ผู้ต้องหาที่ 2 อ้างว่านำมาซ่อมไว้เมื่อระหว่างวันที่ 2-8 มีนาคม 2544 แต่เจ้าของอู่กลับให้การว่า นำมาซ่อมในวันที่ 7 และนำกลับคืนไปในวันที่ 8 มีนาคม 2544 นำเชื่อว่ารถดังกล่าวนี้ มีคราบโลหิตที่น่าจะเกี่ยวข้องกับการฆาตกรรมคดีนี้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายสืบสวนได้ใช้วิธีการค้นหาความจริงในการค้นหาพยานหลักฐานที่กล่าวอ้างในการกระทำความผิดอย่างเต็มความสามารถ

2) หลักเหตุผลทั่วไป

หลักเหตุผลทั่วไปเป็นหลักเหตุผลธรรมดาซึ่งบุคคลธรรมดาทั่วไปสามารถเข้าใจยอมรับเหตุผลนี้ได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้หรือเชี่ยวชาญในเรื่องนั้นๆ อย่างลึกซึ้งก็ได้ ดังนี้

(1) พบว่าผู้ตายถูกฆ่าโดยการปาด และเชือดคอด้วยของมีคมตัดเส้นเลือดใหญ่ เลือดย่อมไหลพุ่งแรงออกมา ย่อมน่าจะต้องเประอะเปื้อนผู้แทง และการที่เลือดผู้ตายไหลนองเฉพาะอยู่ที่พื้นไม่เประอะเปื้อนเสื้อผ้าของผู้ตายด้านล่างแต่อย่างใด ย่อมแสดงให้เห็นได้ว่า ผู้ตายต้องถูกเชือดในสภาพนอนกับพื้นและถูกคนร้ายมากกว่า 1 คน จับตรึงผู้ตายให้อยู่ในสภาพที่ไม่สามารถขยับตัวได้แล้วจึงเชือดคอผู้ตาย จึงมีเลือดไหลเปื้อนพรมเฉพาะบริเวณที่ลำคอของผู้ตาย

(2) พบว่าที่นิ้วชี้และฝ่ามือข้างขวาผู้ตายมีรอยบาดแผลถูกของมีคม ย่อมแสดงให้เห็นว่าผู้ตายพยายามคว้าจับของมีคม เพื่อป้องกันตนเองจากการถูกคนร้ายเชือด

(3) พบว่า ผ้าปูที่นอนมีรอยยับ ข้างเตียงพบของเบ้าตุ้งยางอนามัยฉีกใช้แล้วตกอยู่และมีเส้นผม เส้นขนจำนวนมาก แสดงว่าที่นอนผ่านการนอน การใช้มาแล้ว และน่าจะมีการร่วมเพศเกิดขึ้นด้วย

(4) พบว่าประตูลูกบิดและโซ่คล้องล้อคประตูไม่มีรอยงัดแงะและทำลายแต่อย่างใด แสดงว่า คนร้ายไม่ได้งัดหรือทำลายประตูเข้าไป โดยจะต้องมีผู้เปิดประตูให้คนร้ายเข้าไปทำร้ายผู้ตาย

(5) พบว่าคนร้ายไม่ได้เอานาฬิกาโรเล็กซ์ของผู้ตายไป แสดงว่าคนร้ายไม่ประสงค์ต่อทรัพย์สินและเห็นว่า น่าจะประสงค์ต่อชีวิตผู้ตาย

(6) พบว่าการที่นายบุญส่ง ลายภูมิ พบซิมการ์ดในรถแท็กซี่ พบในวันที่ 5 มีนาคม 2544 แล้วอ้างว่าอ่านหนังสือพิมพ์ทราบข่าวการตายของผู้ตาย มีโทรศัพท์หายไปด้วย และตนเองเก็บซิมการ์ดในรถแท็กซี่ได้ในวันที่เกิดเหตุจึงนำมามอบให้พนักงานสอบสวน เห็นว่า พฤติกรรมการกระทำดังกล่าวของ นายบุญส่งฯ มีพิรุธ ไม่น่าเชื่อถือ เพราะบุคคลทั่วไป หากเก็บซิมการ์ดดังกล่าวได้ ก็คงไม่ใส่ใจที่จะนำซิมการ์ดดังกล่าวมามอบให้กับพนักงานสอบสวน หากเป็นคนที่ประสงค์จะมอบให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจที่อยู่ใกล้เคียงกับพยานนี้หรือตำรวจที่พบเห็นโดยทั่วไปก็ได้

3) หลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์

(1) พบว่าการตกของเลือดค้ำหนาขัดแย้งกับสภาพศพที่นอนตะแคงข้างซ้าย เช่นนี้ แพทย์ได้ให้ความเห็นต่อพนักงานสอบสวนว่า ผู้ตายถูกฆ่าตาย ในสภาพนอนตะแคงข้างขวา และนอนตะแคงข้างขวานี้อยู่ยาวนานประมาณ 9 ชั่วโมงขึ้นไปจึงมีการเคลื่อนย้ายสภาพศพให้นอนตะแคงซ้าย ซึ่งเป็นหลักเหตุผลทางนิติเวชว่าการตกของเลือดที่ต่ำตามแรงดึงดูดของโลกจะเกิดลักษณะรอยจ้ำโลหิตที่ศพผู้ตายหลังจากถึงแก่ความตายแล้วจะเริ่มพบเห็นตั้งแต่ 2 ชั่วโมงขึ้นไป และสามารถมองเห็นได้ชัดเจนด้วยตาเปล่า ตั้งแต่ถึงแก่ความตายแล้ว 6-12 ชั่วโมง และหลังจาก 8-12 ชั่วโมงเป็นต้นไป ลักษณะรอยจ้ำของโลหิตจะไม่มีการเปลี่ยนแปลงอีก ดังนั้น หากมีการพลิกศพผู้ตายก่อนเวลา 8-12 ชั่วโมงรอยจ้ำของโลหิตที่ศพของผู้ตายก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพศพที่ถูกพลิกได้ จึงสรุปเป็นเหตุผลทางนิติเวชได้ว่าผู้ตายถูกทำร้ายเสียชีวิตขณะนอนตะแคงข้างขวายาวนานประมาณ 9 ชั่วโมงขึ้นไป จึงถูกพลิกมานอนตะแคงข้างซ้าย

(2) พบว่า บาดแผลถูกยิงที่ศีรษะด้านหลังข้างซ้าย มีรอยโลหิตกระเซ็นติดอยู่ที่ประตูเสื้อผ้าทางด้านขวาของศพ สูงจากพื้นประมาณ 50 เซนติเมตร ทางด้านขวาของศพผู้ตาย นั้นย่อมเป็นไปได้ ที่ผู้ตายจะถูกยิงในลักษณะตะแคงซ้าย แพทย์จึงสันนิษฐานว่า ขณะถูกยิงที่ศีรษะ ผู้ตายนอนคว่ำหน้าตะแคงขวา สอดคล้องกับรอยกระเซ็นของโลหิตที่ติดอยู่ในที่เกิดเหตุ กรณีที่มีโลหิตออกจำนวนมาก ทั้งที่เป็นบริเวณที่มีเส้นโลหิตขนาดใหญ่ได้กระโหลกศีรษะ หากกระโหลกแตกบุบยุบเข้าไปดังเช่นที่พบที่ศพของผู้ตาย จะต้องมีโลหิตออกได้เยื่อหุ้มสมอง แต่กรณีศพของผู้ตายไม่พบ แสดงว่าบาดแผลถูกยิงด้วยอาวุธปืนที่ศีรษะเกิดขึ้นหลังจากคนร้ายใช้ของมีคมปาดแทงและถือที่ลำคอของผู้ตายแล้ว และบาดแผลถูกยิงดังกล่าวหากไม่ถูกยิงในระยะเวลาที่กำลังตายจะถูกยิงในระยะเวลาไม่เกิน 2 ถึง 3 ชั่วโมงหลังตาย

(3) พบว่าลักษณะทิศทางการเชือด จำนวนครั้งที่เชือด และความลึกของบาดแผลผู้ตาย แพทย์ให้ความเห็นว่า บาดแผลถูกของมีคมปาดแทงที่ค้ำหน้าของผู้ตายมีจำนวนมากกว่า 10 แผล มีทั้งรอยเลือดบริเวณขากรรไกรขอบล่าง ตัดกล้ามเนื้อโคนลิ้นขาด บาดแผลถูกปาดจากซ้ายไปขวา บริเวณลูกกระเดือกตัดค้ำลงเฉียง หลอดลม และเส้นโลหิตแดงใหญ่ ลำคอตัดด้านซ้ายขาด และบาดแผลถูกแทงด้วยของมีคมด้านเดียว บริเวณลำคอด้านขวา ตัดเส้นโลหิตดำใหญ่ลำคอด้านขวาและทะเลกระดูกสันหลังคอ

(4) พบว่าบาดแผลที่นิ้วและฝ่ามือขวาของผู้ตาย จะต้องเกิดก่อนผู้ตายถูกยิง หรือยิงให้ตายแล้วคนร้ายจึงได้มาเชือดปาดคอผู้ตาย แพทย์ให้ความเห็นว่า จากสภาพบาดแผลถูกยิงด้วยอาวุธปืนด้านหลังข้างซ้ายในระยะปะชิดติดผิวหนัง จะไปกดลมหายใจด้านซ้าย ซึ่งควบคุมแขนขวาและซีกขวาของร่างกาย หากผู้ตายถูกยิงที่ศีรษะก่อน จะไม่สามารถใช้มือขวาปิดป้องจับอาวุธมีดได้ ดังนั้นบาดแผลถูกของมีคมบริเวณฝ่ามือและนิ้วนางขวา ซึ่งเป็นบาดแผลป้องกันตัวในลักษณะคว้าจับของมีคมจึงเกิดบาดแผลถูกยิงด้วยอาวุธปืนที่ศีรษะของผู้ตาย

(5) พบว่าในการผ่าศพผู้ตายตรวจพบอาหารบางส่วน ที่ยังไม่ถูกย่อย หรือยังย่อยไม่หมด แพทย์ให้ความเห็นว่า ตามปกติอาหารที่อยู่ในกระเพาะอาหารจะถูกย่อยหมดภายใน 4 ชั่วโมง

ดังนั้นกรณีที่ผู้ตายไปรับประทานอาหารกลางวันกับนางเบญจวรรณฯ ตั้งแต่เวลา 12.30 น. ถึงเวลา 14.00 น. ของวันที่ 4 มีนาคม 2544 จึงสันนิษฐานว่า ผู้ตายถึงแก่ความตายหลังจากรับประทานอาหารแล้ว ประมาณ 2-3 ชั่วโมง นั่นคือ เวลาที่เกิดเหตุในคดีนี้จะต้องเป็นเวลาประมาณ 17.00 น. ของวันที่ 4 มีนาคม 2544

(6) พบว่ามีการตรวจพิสูจน์คราบสกปรกโลหิตสีน้ำตาลที่พบในท่อน้ำทิ้งใต้อ่างล้างหน้าในห้องพักของผู้ต้องหาที่ 2 ไปตรวจพิสูจน์หาสารพันธุกรรม ปรากฏว่าตรงกับผู้ตาย จึงสันนิษฐานว่า ผู้ต้องหาที่ 2 เป็นคนร้ายที่ร่วมกันฆ่าผู้ตายและมาชำระล้างโลหิตที่ห้องพักผู้ต้องหาที่ 2

(7) พบว่าเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน ได้มีการตรวจ เส้นผม เส้นขน สายนิ้วมือแฝง เพื่อเปรียบเทียบกับผู้ต้องหาและผู้ต้องสงสัยแต่ก็ไม่ตรงกับผู้ใด

(8) พบว่าเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานตรวจขนาดของหัวกระสุนและตรวจเปรียบเทียบอาวุธปืนของกลางกับลูกกระสุน ปรากฏว่า ลูกกระสุนปืนที่พบที่เกิดเหตุถูกยิงมาจากอาวุธปืนของกลาง

(9) พบว่ามีการใช้เครื่องจับเท็จในการพิสูจน์คำพูดของผู้ต้องหาที่ 1 ว่า พูดจริงหรือเท็จที่รับสารภาพว่าเป็นผู้ฆ่าผู้ตาย ผลการตรวจปรากฏว่าผู้ต้องหาพูดเท็จ

(10) พบว่ามีการใช้ข้อมูลทางการสื่อสารในการเชื่อมโยงการใช้โทรศัพท์ของผู้ตาย ว่ามีการติดต่อกับบุตรสาว ผู้ต้องหาที่ 1 นางเบญจวรรณฯ และบุคคลอื่นๆ จริง นอกจากนี้ยังใช้วิทยาการข้อมูลการสื่อสารตรวจสอบการใช้โทรศัพท์มือถือของผู้ต้องหาที่ 1-4 อีกด้วย

4) เหตุผลทางจิตวิทยา

(1) พบว่าการสอบสวนเป็นคณะยอม่น่าเชื่อถือดีกว่าสอบสวนด้วยพนักงานสอบสวนเพียงคนเดียว เพราะการซักจูง การจูงใจ ให้คณะพนักงานสอบสวนบิดเบือนข้อเท็จจริงยอมเป็นไปได้อย่างดั่งนั้น การสอบสวนด้วยคณะพนักงานสอบสวนยอมมีน้ำหนักรับฟังได้มากกว่าพนักงานสอบสวนคนเดียว

(2) พบว่าคดีนี้พนักงานสอบสวนได้ทำการสอบสวน พยานที่เกี่ยวข้องกับผู้ตาย ทั้งที่โรงแรมที่เกิดเหตุ ซึ่งประกอบด้วย เจ้าหน้าที่ทะเบียน เจ้าหน้าที่ต้อนรับ เจ้าหน้าที่ยกกระเป๋า เจ้าหน้าที่ซ่อมแอร์ เจ้าหน้าที่ทำความสะอาดหรือดูแลในแต่ละชั้น ในทันทีหลังจากเกิดเหตุ ย่อมทำให้น้ำหนักการรับฟังพยานบุคคลดังกล่าวมีน้ำหนักรับฟังได้มาก

(3) พบว่าการสอบสวนผู้ต้องหาที่ 1 ต่อหน้าพระที่ผู้ต้องหาที่ 1 ให้ความเคารพ นายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ที่ผู้ต้องหาให้ความเชื่อถือ ผู้อำนวยการทัณฑสถานหญิงกลาง หนายความที่ผู้ต้องหาไว้วางใจ และญาติที่ใกล้ชิดทำให้ผู้ต้องหาเกิดขวัญและกำลังใจไม่เกรงกลัวต่ออิทธิพลของผู้ต้องหาอื่น และให้การด้วยความเต็มใจ

(4) พบว่ามีการใช้วิดีโอในการบันทึกภาพการสอบสวนปากคำผู้ต้องหาที่ 1 การนำชี้ที่เกิดเหตุประกอบคำให้การ ถือว่าเป็นหลักเหตุผลทางจิตวิทยาประการหนึ่งให้ศาลเห็นอากัปกิริยาของผู้ต้องหาที่ 1 ที่ให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวนว่ามีท่าทางและพฤติกรรมแสดงออกมาเป็นอย่างไร

(5) พบว่าขณะที่เจ้าหน้าที่ตำรวจพบเอกสารที่ถูกขยำทิ้งในถังขยะได้สอบถามว่าเป็น
แผ่นที่อะไร ผู้ต้องหาที่ 2 แสดงอาการกอดอก นั่งไขว่ห้าง เพื่อบังลำตัว ลำตัวเอนหนีเวลาถาม ไม่ตอบทันที
แต่จะคิดก่อน มีคำพูด “เอ้อ” ดวงตาดำหันทางขวาซึ่งแสดงถึงผู้ต้องหาที่มีความวิตกกังวล การให้ถ้อยคำ
ของผู้ต้องหาที่ 2 จึงไม่น่าเชื่อถือ

3. การวางแผนทางการสอบสวน จากกรณีศึกษาเรื่องนี้มาสู่พนักงานสอบสวน เห็นว่า

1) ควรกำหนดวันเดือนปี เวลา และเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ในแต่ละช่วงเวลาที่เกิดเหตุขึ้น
และเกี่ยวข้องกับคดีนั้นๆ ทั้งในส่วนของผู้เสียหาย ผู้ต้องหา พยาน และผู้เกี่ยวข้อง โดยถือตามลำดับ วัน
เวลา เป็นหลักในการลำดับเวลาและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

2) ควรตั้งประเด็นในการสอบสวนและกำหนดวิธีการสอบสวนและสืบสวนให้ได้
ความจริงตามหลักการค้นหาความจริงดังกล่าว

3) ควรรวบรวมพยานหลักฐานโดยยึดถือหลักการรวบรวมพยานหลักฐานที่ศาลรับฟัง
เป็นหลักก่อน

4) ควรยึดหลักการ วินิจฉัย ชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานของศาล ซึ่งยึดหลักการค้นหา
ความจริงหลักเหตุผลธรรมดา หลักเหตุผลทางวิทยาศาสตร์ หลักเหตุผลทางจิตวิทยา และหลักเหตุผล
ทางเทคโนโลยีดังเช่นที่กล่าวแล้วในข้อ 2 เป็นแนวทางเพื่อให้ศาลลงโทษจำเลย

ข้อเสนอแนะ

1. ควรให้พนักงานสอบสวนยึดหลักการรักษาและเก็บรวบรวมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุให้
ละเอียดรอบคอบมากที่สุด เท่าที่จะทำได้ อาจเป็นหลายครั้งก็ตาม ดังเช่นคดีนี้และยึดหลักไม่ทำลาย
พยานหลักฐาน และไม่เพิ่มเติมพยานหลักฐานในที่เกิดเหตุ

2. การติดตามลูกโซ่พยานให้ถึงที่สุด เช่น การสืบสวนติดตามพยานหลักฐานจากรอยนิ้วมือ
ที่รูปเปอร์ ถึงการไปวัดของจำเลยที่ 3 กับภริยาของจำเลยที่ 2 รวมทั้งการซ่อมรถยนต์ของจำเลยที่ 2 จำนวน
กี่วันที่ขัดแย้งกับที่จำเลยให้การ เป็นต้น

3. การติดตามสอบถามจากผู้ชำนาญพิเศษเกี่ยวกับวัตถุพยาน ในทันทีที่พบวัตถุพยานหรือในวันที่
ส่งวัตถุพยานไปตรวจพิสูจน์ เช่น การสอบถามจากแพทย์นิติเวช การสอบถามจากเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์
หลักฐานการสอบถามจากเจ้าหน้าที่ศูนย์เครือข่ายโทรศัพท์ เป็นต้น ดังเช่นคดีนี้

4. การสอบสวนเป็นคณะพนักงานสอบสวนและมีการประสานงานกันเป็นทีมงาน หรือมีศูนย์สั่งการ
ควบคุม ติดตามประเมินผลดังเช่นคดีนี้ ทำให้คดีน่าเชื่อถือ และเสร็จสิ้นโดยเร็ว

5. คดีนี้หากพนักงานสอบสวนและเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐานใช้เทคโนโลยีหรือเครื่องมือทาง
วิทยาศาสตร์ในการค้นหาร่องรอยพยานหลักฐานจากรอยเท้า รอยรองเท้า ของคนร้ายในห้องที่เกิดเหตุ
แล้วนำมาเปรียบเทียบกับบุคคลผู้ต้องสงสัยหรือรองเท้าของผู้ต้องสงสัยก็อาจทำให้คดีนี้มีพยานหลักฐานที่
มั่นคง น่าเชื่อถือ มีน้ำหนักมาก สามารถลงโทษจำเลยได้โดยรวดเร็วกว่านี้

6. การค้นหาความจริงของคดีนี้ ในเรื่องการหาคราบโลหิตในห้องพักของผู้ต้องหาที่ 2 และที่ 3 กับที่ 4 ควรมีการตรวจตั้งแต่วันที่รับแจ้งเหตุ (5 มี.ค. 2544) หรืออย่างช้าเป็นวันรุ่งขึ้นก็น่าจะมีการมาตรวจที่เกิดเหตุห้องดังกล่าวเรียบร้อยแล้ว รวมทั้งการเก็บรักษาสถานที่เกิดเหตุก็ไม่ควรให้ผู้ที่ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเข้ามาในห้องที่เกิดเหตุในขณะที่ยังทำการตรวจสถานที่เกิดเหตุไม่เสร็จสิ้น แต่คดีนี้ได้ล่วงเลยจากวันที่ 5 มีนาคม 2544 ซึ่งเป็นวันที่พบการกระทำความผิดและมาตรวจที่เกิดเหตุอีกครั้งในวันที่ 8 มีนาคม 2544 อันเป็นการล่วงเลยเวลามาถึง 3 วัน และไม่มีการรักษาสถานที่เกิดเหตุอย่างถูกต้องไว้ก่อนแต่อย่างใด ทำให้พนักงานทำความสะอาดของโรงแรมมาทำความสะอาดห้องที่เกิดเหตุเสร็จสิ้นไปแล้ว ดังเช่น หยดเลือดผ้าปูที่นอน ที่ห้องพักผู้ต้องหาที่ 2 พนักงานทำความสะอาดได้นำไปซักเรียบร้อยแล้วเพราะเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจเก็บรวบรวมพยานหลักฐานเรียบร้อยแล้ว และถึงแม้จะพบคราบโลหิตสีน้ำตาลที่ท่อน้ำทิ้งใต้อ่างล้างหน้า ในห้องพักผู้ต้องหาที่ 2 ก็ตาม ก็พบว่าลูกโซ่ของพยานหลักฐานไม่ต่อเนื่องทันทีหลังจากเกิดเหตุ อาจทำให้ศาลสงสัยว่าพยานที่พบที่เกิดเหตุหลายวันก็ได้ และอาจเป็นเหตุให้ยกฟ้องจำเลย

7. คดีนี้ควรค้นหาความจริง จากกล้องวงจรปิดของโรงแรมหรือบริเวณที่ใกล้เคียงที่เกิดเหตุ อาจได้ภาพและเวลา ของผู้ต้องสงสัย ได้ชัดเจน รวดเร็ว ปิดโอกาสการต่อสู้ของผู้ต้องหาในเรื่องของเวลาและสถานที่ได้

8. คดีนี้เห็นว่า ผู้ต้องหาที่ 1 เป็นเพียงบุคคลที่สามารถเชื่อมโยงระหว่างผู้ตายกับผู้ต้องหา มิใช่ตัวการสำคัญร่วมกระทำผิดจริง และอาจถูกข่มขู่หรือขู่เข็ญ หรือบังคับให้ต้องกระทำ จึงเห็นควรให้กันผู้ต้องหาที่เป็นพยานน่าจะทำให้คดีนี้มีพยานหลักฐานมั่นคงลงโทษจำเลยได้รวดเร็วและดีกว่านี้

9. คดีนี้มีพยานหลายคนอาจเกรงกลัวอิทธิพลของผู้ต้องหาในการให้ถ้อยคำต่อพนักงานสอบสวน หรือการเบิกความขึ้นศาลอาจเนิ่นนานเกิดอันตรายกับพยานนั้นได้ จึงเห็นควรให้มีการสืบพยานก่อนฟ้อง

10. คดีนี้มีพยานหลายคนอาจเกรงกลัวอิทธิพลของผู้ต้องหา ควรให้มีการคุ้มครองพยาน เพื่อพยานจะได้มีความปลอดภัยจากอิทธิพลของผู้ต้องหาที่กระทำการอย่างโหดเหี้ยม ไม่ว่าจะเป็นการคุ้มครองโดยวิธีธรรมดา หรือโดยวิธีพิเศษก็ตาม

บรรณานุกรม

- ภาษาไทย
- เกียรติขจร วัจนะสวัสดิ์. 2553. คำอธิบายหลักกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาว่าด้วยการ
ดำเนินคดีในชั้นตอนก่อนการพิจารณา. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร : พลสยามพรีนติ้ง.
คณะวิชาการThe justice Group. 2553. ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ฉบับใช้สอบ.
กรุงเทพมหานคร : พิมพ์อักษร.
- คณิง ฤชัย. 2528. พยาน. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- จรัญ ภักดีธนากุล. 2548. กฎหมายลักษณะพยานหลักฐาน. กรุงเทพมหานคร : จีรัชการพิมพ์.
- จักรพงษ์ วิวัฒน์วานิช. พ.ศ. 2545. คำอธิบายกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา (ภาค 1-2).
กรุงเทพมหานคร: พิมพ์อักษร.
- _____. 2540. “การกลั่นกรองพยานหลักฐานชั้นสอบสวน”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- _____. 2553. หลักและทฤษฎีการสอบสวน. กรุงเทพมหานคร: อภิสราอินเตอร์กราฟ.
- จิตติ เจริญจำ. 2538. พยานในคดีอาญา. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์อักษร.
- จิตติ ติงศรัทย์. 2540. คำบรรยายเรื่องการชั่งน้ำหนักพยานหลักฐานและเขียนคำพิพากษา.
[ม.ป.ท.] .
- เทพนฤทธิ์ พีพิมาย. 2548. “อำนาจพนักงานสอบสวนในการรวบรวมพยานหลักฐาน”.
สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนพร วุฒิกวีภาค. 2544. “พยานหลักฐานเชิงวิทยาศาสตร์ในความผิดฐานฆ่าผู้อื่น”.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ธีสุทธ์ พันธุ์ฤทธิ์. 2549. การชั่งน้ำหนักพยานหลักฐาน. กรุงเทพมหานคร : นิติธรรม.
- นิธิ ศรีนาราง. 2546. ฎีกาหมู่เกี่ยวกับการรับฟังพยานหลักฐานของศาล.
ราชบุรี : ธรรมรักษการพิมพ์.
- ประมุฒ สุวรรณศร. 2517. กฎหมายลักษณะพยาน. กรุงเทพมหานคร : นิติบรรณการ.
- มนตรี เหลืองพยุง. 2553. “บทบาทเจ้าหน้าที่ตำรวจและแพทย์นิติเวชในการชันสูตรพลิกศพ
คดีฆาตกรรม”. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ยุทธไพศาล ฉัตรชวินพร. 2553. “การวิเคราะห์คำพิพากษาฎีกาในคดีอาชญากรรมที่มีการใช้
หลักฐานทางนิติวิทยาศาสตร์: คดีระหว่างปี พ.ศ. 2540 ถึง 2549”.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ศุภชัย ไตรสมบูรณ์. 2546. “การตรวจสถานที่เกิดเหตุ”. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต :
มหาวิทยาลัยเกริก.
- สมาน ศิริสุข. 2541. “การรักษาสถานที่เกิดเหตุในคดีอาญา”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สัญญา บัวเจริญ. พ.ศ. 2553. ระเบียบคำสั่ง ข้อบังคับ ความเห็นคณะกรรมการกฤษฎีกา
และกฎกระทรวงที่สำคัญเกี่ยวกับการสอบสวน. กรุงเทพมหานคร : พิมพ์อักษร.
- อรรถพล เข้มสุวรรณวงศ์ และคณะ. 2545. นิติวิทยาศาสตร์ 4. กรุงเทพมหานคร : จี.บี.พี.เซ็นเตอร์.